

חיים באר: מידת הדין

במקומנו
רָכְסִים שֶׁל זֵית,
אֲבָנִים קָשׁוֹת אֲפֵרוֹת,
מֵאֲכֵלֶת.
עִיר עוֹלָם
צוֹרֶת גּוֹפָה
שֶׁקִיעֵין
בְּאֵשׁ וּבְעֵצִים הַנִּפְחָמִים
בְּאֵשׁ, קוֹמְתָה מְשׁוֹטְטָה
בְּדַמְעוֹת.
אֶרֶץ מְכַפֶּלֶת בְּהָרִים
עֵינֶיהָ חֲתוּמוֹת
בְּאֲבָנֵי מְקוֹם.
מַעֲלוֹת שֶׁל אֶבֶן שְׁחוּקָה
מַעֲיִנוֹת הַמוֹצִיאִים מִימֵיהֶם כְּאֶסֶר
מַעֲט מַעֲט עֵצִים שֶׁשְׁעָרוֹתֵיהֶם
סְתוּרוֹת
קוֹצִים.
מִן הַמְדַבֵּר בְּלִהְטִים
מִתְגַּדֵּל תְּמוֹר שֶׁל לְבָנָה
לְחִרְרָה שֶׁל דָם,
עֶקְדָה
יוֹצֵאת מֵאֲצִטְגָּנוֹת שְׁלֵה
לְעַמֵּד עַל דָם.
מְרַחֵק.